

[Valdemar Thomsen.]

vil gerne med Henblik paa dette nævne en Artikel i „Fyns Tidende“ fra forleden, der bragte en Oversigt over de økonomiske Forhold i Sverige. Det hedder deri, meget betegnende for min Anskuelse:

„Trods det meget lave Renteniveau har Virksomhederne ikke noget særlig stort Laanebehov; Erhvervslivet har selv kunnet hensætte Midler til de nødvendige Udviklinger.“

Spørgsmaalet er, om den, der fremkaffer Værdierne, skal beholde en Del af sin velfortjente Løn og derigennem faa Mulighed for at finansiere sig selv og maaske sine Børn, eller om han, minus det strengt nødvendige til Livets Ophold, skal aflevere, saadan som det nu gaar, det, som han samensparer, til Prioritetsejerne for senere at komme og tigge om yderligere Laan, naturligvis til endnu højere Renter, og netop tigge, fordi Sikkerheden efterhaanden bliver mindre.

Ja, siger man saa, saadan er nu engang Verden, beklageligvis, eller heldigvis for dem, som svømmer ovenpaa. Det er Tilbud og Efterspørgsel, der bestemmer dette, siger man. Den Lære doceres naturligvis med Velbehag af de faa, som har Penge paa Rente, og det maa indrømmes, at de til Dato i stor Udstrækning har formaaget med den Magt, de raader over, at faa andre til at tro paa det, mærkværdigt nok, efter at Tilbud og Efterspørgsel paa andre og mindre betydende Omraader er afløst af Planøkonomi. Nej, den tilsyneladende Knapthed, det ringe Tilbud paa Penge skyldes uden Tvivl, at den passive Kapitalist bliver rigere og rigere paa den aktive Producentens Bekostning. Derved opstaar der et Misforhold mellem Tilbud og Efterspørgsel, idet de forholdsvis faa skraber Pengene til sig samtidig med, at de mange tvinges til at laane, fordi man, bl. a. gennem ublu Renter, tog deres indtjente Penge.

Paa den Maade vil ikke alene Laanetrangen, men ogsaa Renteniveauet stige og stige, og det er vel sagtens ogsaa Hensigten for dem, der bag Kulisserne trækker i Snorene. Det er nemlig Metoden at udnytte det arbejdende Folk paa. Man ved, at Renten virker i høj Grad prisfordyrende, indtil 40 pCt. af en Vares Pris kan i visse Tilfælde være Renteudgift, navnlig naar der er mange Udviklingsstrin for en Vare, og hvis der er Tale om Vekselrente, hvad der ofte er. Derfor vil ogsaa Renten og navnlig den høje Rente virke som en Bremse paa Udviklingen, den hemmer Forbrug, Produk-

tion og Omsætning og forøger derigennem Arbejdsløsheden.

Paa de jyske Landboforeningers Delegeretmøde beklagede Formanden, Landstingsmand Hauch, at Konverteringen ikke blev gennemført. Jeg tror, at den ærede Ordfører for Socialdemokratiet gjorde opmærksom paa det allerede i Gaar. „Man har“, sagde Hr. Hauch ved denne Lejlighed, „i vide Kredse anført, at det før Valget eksisterende Landstingsflertal var Skyld deri. Denne Hindring eksisterer ikke mere, og Landbruget bør med Interesse imødesee Forslag.“ Denne Udtalelse af Landbrugsraadets Præsident indeholder, som man ogsaa har forstaaet, en god Portion Ironi, og saafremt Regeringen og Indenrigsministeren ikke vil udsætte sig for, at denne Ironi bliver til Haan, er der nu ingen Vej uden om Konvertering. Det mindste, man venter, er Opfyldelse af de Krav, som Landboforeningen og Husmandsforeninger for Aar tilbage stillede, nemlig en Halvering af de nugældende Rentesaetser.

Nu vil det saa vise sig, om Renten udelukkende skal rette sig efter Tilbud og Efterspørgsel. Det Spørgsmaal besvarede Indenrigsministeren for øvrigt paa et Møde i Skive saa sent som i Foraaret. Ministeren sagde: Det er i hvert Fald ikke rigtigt nu, da Laanemarkedet er lukket; saa længe der ikke er fri Kapitaludveksling mellem Landene, er det muligt at øve Indfyldelse paa Rentens Højde, Regeringen maa have Herredømme over Rentefoden. Jeg fremhæver ikke denne Udtalelse for at kritisere Ministeren, men for at give min Tilslutning til den. Naar der kan gribes regulerende ind paa alle Omraader, gennem Maksimalpriser, gennem Afleveringspligt, og hvad det nu hedder alt sammen, saa manglede det bare, om der ikke kunde finde en Regulering Sted paa det allervigtigste Omraade, nemlig med Hensyn til Prisen paa Penge. Dette Folkekrav haaber jeg, at den højtærede Indenrigsminister snarest vil søge at imødekomme. Det vil under alle Omstændigheder blive fastholdt af Det frie Folkeparti som noget af det væsentlige i det økonomiske Genrejsningsarbejde, der maa være Tidens Gerning.

Et sidste Led i den Plan, som mit Parti vil gaa ind for, er en Nedsættelse af de faste Skatter til Amts- og Sognekommuner, en Nedsættelse til det Niveau, som var gældende forud for Verdenskrigen. Beløbet udgjorde da godt 20 Mill. Kr., men var i Skatteaaret 1931—32 naaet op paa ikke mindre end 64 Mill. Kr., saa Betegnelsen